

Arrest

nr. 189 706 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BORMANS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 september 2016, in functie van zijn Belgische broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 maart 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 maart 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2016 werd ingediend door:

*Naam: [A.] Voorna(a)m(en): [L.] Nationaliteit: Kosovo
[...]*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon [A.K.] – [...] met Belgische nationaliteit en broer van betrokkene, legt volgende documenten voor, louter en alleen omdat betrokkene zich zou kunnen beroepen op het meer gunstige artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Een verklaring van de firma WIMABau Meisterbetrieb dd 26.08.2016 dat betrokkene daar gewerkt heeft van 11.04.2016 tot 25.05.2016, zonder bijkomende documenten zoals bijv. loonfiches. Dit betreft een verklaring op eer en gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden. Inschrijvingsbewijs [...] dd 11.04.2016 en een uitschrijvingsbewijs van hetzelfde adres dd 25.08.2016. Huurcontract op voormeld adres met ingang dd 01.04.2016, maar nergens is een uit einddatum van de huur vermeld.

Verder legt de referentiepersoon geen verblijfsvergunning voor die moet bevestigen dat hij effectief in Duitsland heeft verbleven en uit het rijksregister blijkt niet dat hij ooit is uitgeschreven naar Duitsland. Verder blijkt nergens uit het dossier dat de Belgische broer ooit zijn belangen in Duitsland had. Hij verblijft reeds sedert 01.10.2002 in Sint-Truiden, tot 17.10.2006 in de [...] en vanaf 18.10.2006 tot vandaag in de [...] en uit nazicht van DOLSIS, de databank van de RSZ, blijkt dat de referentiepersoon vanaf 11.05.2004 tot 05.08.2016 ononderbroken in België tewerkgesteld is bij Vanzeer NV in Sint-Truiden. Er werd evenmin aangetoond dat betrokkene bij de referentiepersoon heeft verbleven in Duitsland, waardoor art. 47/1, 2° evenmin van toepassing kan zijn. Dit alles in overeenstemming met de opmerkingen van het grondwettelijk hof, zoals opgenomen in de omzendbrief van 13.12.2013, zoals verschenen in het Belgisch staatsblad op 20.12.2013, II.3.2.

Gezien het voorgaande valt betrokkene niet binnen het toepassingsgebied van art. 47/1, 2° van de wet, hij kan er zich niet op beroepen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen/hervatten in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

*Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon: :
o een verblijfskaart van meer dan drie maanden diende te bemachtigen in Duitsland als zelfstandige, werknemer, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen.*

o hij diende te bewijzen dat hij al reeds in Duitsland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met de betrokkene (verzoeker); hij zou daar evenmin belangen hebben gehad.

o hij, evenmin zijn gezinsleden zich niet hebben laten afschrijven naar het buitenland;

o uit de combinatie van deze elementen blijkt dat hij zich doelbewust kortstondig liet inschrijven in Duitsland om uitsluitend onderhavige procedure te kunnen activeren;

De wet van 8 juli 2011 beoogde de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen zoveel mogelijk gelijk te schakelen met de voorwaarden die gelden voor gezinshereniging met derdelanders.

Een belangrijke uitzondering op dit principe geldt echter voor de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer uitgeoefend heeft.

De bevoegde staatssecretaris is van oordeel dat artikel 40bis Vw. van toepassing is op de gezinshereniging van de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer reëel en daadwerkelijk uitgeoefend heeft, die voordien met hem in een andere lidstaat verbleven hebben,

Doch, deze laatste voorwaarde, dat het familielid samen met de Belg verbleven moet hebben in een andere lidstaat, is echter geen absolute vereiste.

Zo verleent artikel 45 VWEU (vrij verkeer van werknemers) volgens het Hof van Justitie soms een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelands familielid van een Unieburger in de lidstaat waarvan de Unieburger de nationaliteit heeft, wanneer de Unieburger in die lidstaat woont maar regelmatig als werknemer naar een andere lidstaat gaat.

Dat is het geval wanneer de weigering om in een dergelijke situatie een verblijfsrecht toe te kennen aan het derdelands familielid tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan weerhouden wordt de rechten die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen.

De Belgische broer van verzoeker heeft zich uitsluitend als arbeider in Duitsland gevestigd, aangezien zijn arbeidsverhouding in België beëindigd ging worden en hij in Duitsland een nieuwe economische activiteit wilde aanvatten.

Hij heeft zich niet laten afschrijven in België, om reden dat hij tevens nog steeds sociale banden op het Belgisch grondgebied had zoals o.a. vrienden en familie en mede gelet op het gegeven dat zijn arbeidsverhouding in Duitsland een proefterrein inhield.

Bovendien heeft hij een termijn van zes maanden ontvangen vanwege de Duitse autoriteiten ten einde zich definitief te laten inschrijven in Duitsland om een verblijfskaart van drie maanden te kunnen bemachtigen. Dit gegeven werd tevens niet onderzocht in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar de volgende e-mail vanwege Dhr. [P.B.], Attaché, bij Dienst Vreemdelingen-zaken, Sectie Gezinshereniging:

"Geachte meester [H.], Beste [F.],

In antwoord op uw schrijven dd. 18/09/2013, kan ik u het volgende melden:

- 1) Om als Belgische onderdaan als EU-onderdaan beschouwd te kunnen worden dient deze minstens 3 maanden in een andere EU-lidstaat te hebben verbleven of er te hebben gewerkt.*
- 2) Dit verblijf kan op verschillende wijzen aangetoond worden, inschrijving in het land, bewijs van tewerkstelling, enig ander bewijs waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene effectief gedurende de gestelde periode in het buitenland heeft verbleven of gewerkt.*
- 3) Opgemerkt dient te worden dat het gaat om legaal verblijf, dus zowel tewerkstelling als studies zijn voorbeelden van geldige redenen om een verblijf in het buitenland in beschouwing te kunnen nemen.*
- 4) Inderdaad, indien aan de voorwaarde voldaan wordt dat de Belgische onderdaan als EU-onderdaan beschouwd wordt, kan bij inschrijving in de gemeente in België ook de procedure gezinshereniging opgestart worden.*

Ik hoop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Met vriendelijke groeten,

[P.B.] Attaché "

Het is in casu absoluut niet dwingend, dat de referentiepersoon een gezinsleven met zijn broer zou hebben gevormd in Duitsland ten diende zijn broer toe te laten nadien in België een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van de Burger van de Unie aan te vragen.

Bovendien gaat verwerende partij kort door de bocht door de formele stukken inzake de beroepsactivisten en verblijf van verzoeker in Duitsland buiten te spel te zetten.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.)."*

3.2.1. De Raad merkt op dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitgebreid heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoekers Belgische broer nooit effectief in Duitsland heeft verbleven, dat hij tevens heeft geduid dat niet werd aangetoond dat verzoeker zelf op enig ogenblik bij zijn broer in Duitsland heeft verbleven en dat hij, op basis van deze constataties, heeft geconcludeerd dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt. Verweerder heeft verder toegelicht dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat hij rekening hield met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat er geen bezwaren waren om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De motivering van de bestreden beslissingen is dan ook pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat *“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd. Gelet op de bepalingen van de artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet kunnen deze andere familieleden van een burger van de Unie, die de in artikel 47/3 van dezelfde wet bepaalde bewijsstukken overleggen, een recht op verblijf laten gelden.

Verzoeker houdt in wezen voor dat zijn broer, in functie van wie hij verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden, dient te worden beschouwd als een Belgisch onderdaan die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer en dat hij derhalve als een ander familielid van burger van de Unie een recht op verblijf heeft omdat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

De Raad kan slechts aangeven dat verzoeker niet aantoont dat verweerders vaststellingen dat zijn broer sedert 2002 onafgebroken in België is ingeschreven en dat deze persoon vanaf 11 mei 2004 tot 5 augustus 2016 ononderbroken in België was tewerkgesteld incorrect zijn. Het is daarnaast niet kennelijk onredelijk om op basis van deze vaststellingen en het feit dat verzoeker geen Duitse verblijfstitel van zijn broer en bewijskrachtige stukken, zoals loonfiches, waaruit een effectieve tewerkstelling in Duitsland kan worden afgeleid, heeft voorgelegd te besluiten dat niet vaststaat dat verzoekers broer ooit belangen in Duitsland had en effectief in dat land verbleef.

Verzoeker stelt dat verweerder hem zelf meedeelde dat opdat een Belgisch onderdaan onder de reglementering die geldt voor burgers van de Unie die gebruik maakten van hun recht op vrij verkeer zou vallen dient te worden aangetoond dat deze Belgische onderdaan minstens drie maanden in een andere lidstaat van de Europese Unie moet hebben verbleven of er moet hebben gewerkt en verwijst naar de door hem aangebrachte stukken inzake de tewerkstelling en het verblijf van zijn broer in Duitsland. Verzoeker schijnt hierbij uit het oog te verliezen dat verweerder heeft geuid waarom hij van oordeel is dat deze stukken in voorliggende zaak niet toelaten te concluderen dat zijn broer effectief in Duitsland actief was of er verbleef. Hierbij moet worden herhaald dat verzoeker niet weerlegt dat de broer, in functie van wie hij verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden, permanent in België was ingeschreven en dat geen bewijs voorligt van een tewerkstelling van meer dan drie maanden in Duitsland.

Verzoeker zet nog uiteen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds oordeelde dat uit artikel 45 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie soms een verblijfsrecht kan worden afgeleid voor een derdelander die een familielid is van een burger van de Unie die in een bepaalde lidstaat woont maar regelmatig als werknemer naar een andere lidstaat gaat, indien het niet toekennen van een verblijfsrecht de betrokken burger van de Unie ervan zou van weerhouden zijn recht op vrij verkeer daadwerkelijk uit te oefenen. Verzoeker maakt evenwel helemaal niet aannemelijk dat een dergelijke situatie zich in casu voordoet. Er blijkt geenszins dat verzoekers broer zijn recht op vrij verkeer niet zou kunnen uitoefenen omdat verzoeker zelf niet tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK